

Esclat

61

La crisi en primera persona

Visita a la ludoteca

'Los poetas que no fueron'

Sopar solidari de l'Associació Catalana
de la Síndrome de Rett

3

EDITORIAL

Crisi? Feina!

¿Crisis? ¡Trabajo!

4

TEMA

Som un sector valent

Somos un sector valiente

Jesús Simón

8

TEMA

Conviure amb la crisi

Convivir con la crisis

Jesús Simón

10

TEMA

Esclat Marina,

un nou projecte malgrat la crisi

Esclat Marina, un nuevo proyecto a pesar de la crisis.

Jordi González Barrufet

12

TEMA

Oportunitat per al reciclatge i la imaginació

al Centre Ocupacional

Oportunidad para el reciclaje y la imaginación en el Cen-

tro Ocupacional

L'equip d'Esclat 2

16

TEMA

Esclatec, doble repte

Esclatec, doble reto

L'equip d'Esclat 2

22

TEMA

“Benvinguda la crisi perquè ens durà a decreïxer”

“Bienvenida la crisis porque nos llevará a decrecer”

Laura Iglesias

22

RECOMANACIÓ

‘Los poetas que no fueron’

Jordi González Barrufet

24

BREUS

EDITORIAL

Crisi? Feina!

¿Crisis? ¡Trabajo!

Dediquem molt bona part d'aquest número a reflexionar sobre un concepte: la crisi econòmica. Per això, hem cregut oportú que diferents persones i equips vinculats a Esclat exposin com repercuteix el context econòmic, polític i social actual en el seu dia a dia.

Escriuen la directora general d'Esclat, Lola de la Fuente; el director del Centre d'Educació Especial, Jesús Simón; el director del Centre Especial de Treball Esclatec, Xavier Caballero; la directora del Cades, Laura Iglesias; el director de la residència i el centre de dia Esclat Marina, Jordi González Barrufet, i l'equip del Centre Ocupacional Esclat 2. Múltiples perspectives per abordar un mateix repte.

Quan obrim els diaris al moment de fer el cafè al matí o sentim les notícies per la ràdio mentre es fa l'hora d'arribar a la feina, ens bombardegen sistemàticament, des dels últims anys, paraules com ara IBEX 35, caiguda de la borsa, economia mundial, sacrificis de les rendes altes, sacrificis dels funcionaris, augment de la fiscalitat, ajuntaments col·lapsats, falta de recursos, etc. Sens dubte, són mots que ens fan tancar el diari o canviar l'emissora de ràdio per, afortunadament, poder continuar amb la nostra activitat: anar a la feina.

Quan hi som, ja no tenim present cap paraula de caire econòmic perquè la nostra activitat no entra dins dels cànons estàndards des del punt de vista de la rendibilitat. L'atenció a les persones va molt més enllà del concepte econòmic en el seu vessant més tècnic. El nostre compte de resultats està en la mirada d'un usuari, en la comunicació que establim amb cadascun d'ells quan els expliquem les coses, en els petits resultats que els educadors obtenim després de molts dies de feina, en el contacte directe de persona a persona que experimentem durant tota la nostra jornada laboral. És la nostra feina el que ens fa deixar de banda la part més aspra i desagradable de l'economia per tirar endavant una vegada i una altra amb aquest o aquell usuari perquè assoleixi un determinat objectiu.

Tal com dèiem en un editorial anterior, “malgrat la boira, cal caminar”.

Perquè podríem dir que malgrat l'IBEX 35, la caiguda de la borsa, l'economia mundial, els sacrificis de les rendes més altes, els dels funcionaris, l'augment de la fiscalitat, els ajuntaments col·lapsats, la falta de recursos... cal anar a la feina, cal treballar, cal obtenir resultats.

Dedicamos muy buena parte de este número a reflexionar sobre un concepto: la crisis económica. Por ello, hemos considerado oportuno que varias personas y equipos vinculados con Esclat expongan cómo repercute el contexto económico, político y social actual en su día a día.

Escriben la directora general de Esclat, Lola de la Fuente; el director del Centro de Educación Especial, Jesús Simón; el director del Centro Especial de Trabajo Esclatec, Xavier Caballero; la directora del Cades, Laura Iglesias; el director de la residencia y centro de día Esclat Marina, Jordi González Barrufet, y el equipo del Centro Ocupacional Esclat 2. Múltiples perspectivas para abordar un mismo reto.

Cuando abrimos los periódicos en el momento de tomar el café por la mañana o escuchamos las noticias por la radio mientras se hace la hora de llegar al trabajo, nos bombardean sistemáticamente, desde los últimos años, palabras como IBEX 35, caída de la bolsa, economía mundial, sacrificios de las rentas altas, sacrificios de los funcionarios, aumento de la fiscalidad, ayuntamientos colapsados, falta de recursos, etc. Sin duda, son palabras que nos impulsan a dejar el periódico o cambiar la emisora de radio para, afortunadamente, poder seguir con nuestra actividad: ir al trabajo.

Cuando estamos allí, ya no tenemos presente ninguna palabra de carácter económico porque nuestra actividad no entra dentro de los cánones estándares desde el punto de vista de la rentabilidad. La atención a las personas va mucho más allá del concepto económico en su vertiente más técnica. Nuestra cuenta de resultados está en la mirada de un usuario, en la comunicación que establecemos con cada uno de ellos cuando les explicamos las cosas, en los pequeños resultados que los educadores obtenemos después de muchos días de trabajo, en el contacto directo de persona a persona que experimentamos durante toda nuestra jornada laboral. Es nuestro trabajo lo que nos hace dejar de lado la parte más áspera y desagradable de la economía para salir adelante una y otra vez con este o aquel usuario para que logre un determinado objetivo.

Tal y como decíamos en un editorial anterior, “malgrat la boira, cal caminar” (a pesar de la niebla, hay que seguir adelante).

Porque podríamos decir que a pesar del IBEX 35, la caída de la bolsa, la economía mundial, los sacrificios de las rentas más altas, los de los funcionarios, el aumento de la fiscalidad, los ayuntamientos colapsados, la falta de recursos... hay que ir al trabajo, hay que trabajar, hay que obtener resultados.

Som un sector valent

Somos un sector valiente

Des fa uns quants anys, realment més dels que ens pensàvem i molts més dels que voldríem, estem immersos en una crisi econòmica de gran abast, provocada per les entitats financeres, que va molt més enllà dels números i que ens ha portat a una veritable crisi cultural i de model de societat.

Desde hace unos cuantos años, realmente más de los que creíamos y muchos más de los que quisiéramos, estamos inmersos en una crisis económica de gran alcance, provocada por las entidades financieras, que va mucho más allá de los números y que nos ha llevado a una verdadera crisis cultural y de modelo de sociedad.

El tercer sector és molt vulnerable als efectes d'aquesta crisi. Sense tenir cap protagonisme en la seva gènesi, és potser el que en pateix més les conseqüències.

El tercer sector es muy vulnerable a los efectos de esta crisis y sin tener ningún protagonismo en su génesis, es quizás el que sufre más sus consecuencias.

Com altres vegades hem afirmat des d'aquestes mateixes pàgines, el sector social, l'atenció a les persones, no estan al marge de la situació general (en aquest cas global), ans el contrari, es tracta d'un sector molt vulnerable als efectes d'aquesta crisi i que, sense tenir cap protagonisme en la seva gènesi, és potser el que en pateix més les conseqüències.

La crisi ha travessat les capes més permeables del teixit social i ha arribat als nostres cors i al nostre estat d'ànim, ha transformat mirades i actituds. Ens està afectant en primera persona. Tots coneixem algú que ha perdut la feina i que té moltes dificultats per tirar endavant o sencillament no pot, en cap cas, seguir amb la mateixa vida que portava anteriorment. La crisi ens ha desorientat, i ha qüestionat i esmicolat principis que semblaven sòlids com una roca, ens ha abocat al pessimisme, a la pèrdua de la confiança en el que ens envolta i, el que és més greu, en nosaltres mateixos.

Les entitats que gestionem serveis socials patim per la continuïtat d'aquests principis amb els nivells de qualitat assolits, que ja començaven a ser equiparables als dels països europeus capdavanters. Just quan hi arribàvem, hem hagut de frenar. Perquè, no ens hem d'enganyar, estem en un procés de recessió també pel que fa als serveis que prestem a les persones. Les crides a l'austeritat fins al màxim, les retallades i els retards en els pagaments per part de les administracions públiques són un fet que condiciona el nostre dia a dia, vulguem o no.

Como otras veces hemos afirmado desde estas mismas páginas, el sector social, la atención a las personas, no están al margen de la situación general (en este caso global), más bien lo contrario, se trata de un sector muy vulnerable a los efectos de esta crisis y que, sin tener ningún protagonismo en su génesis, es quizás el que sufre más sus consecuencias.

La crisis ha atravesado las capas más permeables del tejido social y ha llegado a nuestros corazones y a nuestro estado de ánimo, ha transformado miradas y actitudes. Nos está afectando en primera persona. Todos conocemos a alguien que ha perdido el trabajo y que tiene muchas dificultades para salir adelante o sencillamente no puede, en ningún caso, seguir con la misma vida que llevaba anteriormente. La crisis nos ha desorientado, y ha cuestionado y hecho añicos principios que parecían sólidos como una roca, nos ha abocado al pesimismo, a la pérdida de la confianza en lo que nos rodea y, lo que es más grave, en nosotros mismos.

Las entidades que gestionamos servicios sociales estamos preocupados por la continuidad de estos principios con los niveles de calidad alcanzados, que ya empezaban a ser equiparables a los de los países europeos líderes. Justo cuando llegábamos, hemos tenido que frenar. Porque, no nos engañemos, estamos en un proceso de recesión también con respecto a los servicios que prestamos a las personas. Los llamamientos a la austeridad hasta el máximo, los recortes y los retrasos en los pagos por parte de las Administraciones Públicas son un hecho que condiciona nuestro día a día, queramos o no.

Els serveis socials parlen de la comunitat que els sustenta; si sabem atendre les necessitats de les persones més vulnerables, ens en sortirem com a país, si les deixem enrere, tots hi perdrem.

Los servicios sociales hablan de la comunidad que los sustenta; si sabemos atender las necesidades de las personas más vulnerables, saldremos adelante como país, si las dejamos atrás, todos perderemos.

Tots junts buscant alternatives a la situació actual. Molta feina per fer, però amb molta iniciativa!

La igualtat d'oportunitats i la justícia social són condicions necessàries per superar la crisi, perquè sense equitat no hi pot haver el creixement necessari per tirar endavant.

La igualdad de oportunidades y la justicia social son condiciones necesarias para superar la crisis, porque sin equidad no puede haber el crecimiento necesario para salir adelante.

Segurament cal una bona dosi de creativitat per enfrontar-nos a una situació com l'actual, però no només això, la crisi ens obliga a gestionar millor i a treballar amb més eficàcia. La igualtat d'oportunitats i la justícia social són condicions necessàries per superar la crisi, perquè sense equitat no hi pot haver el creixement necessari per tirar endavant. No hem d'oblidar mai que treballem per donar suport a persones vulnerables i a les seves famílies, els serveis que oferim han de ser útils a les persones beneficiàries d'aquests.

Cal desenvolupar bones pràctiques adreçades també a la gestió, per estalviar energies i recursos i obtenir millors resultats. Avui és impensable treballar sense eficiència a les nostres organitzacions. No ens ho podem permetre, l'eficiència és ara una norma ètica i un valor de supervivència. També és fonamental millorar l'avaluació, per saber si complim els nostres objectius, i revisar-los. És necessari assegurar la viabilitat de les nostres entitats d'atenció a les persones prioritzant, també des del punt de vista estratègic i tàctic, aprofundint i contextualitzant i, alhora, treballant en xarxa i desenvolupant aliances amb altres organitzacions, millorant la creativitat i la sostenibilitat.

Cal optimitzar i redistribuir d'una altra manera els pressupostos i recursos disponibles per fer més rendibles les polítiques de despesa pública i fer-les més eficients. Cal dissenyar plans d'actuació valents en matèria d'educació, d'ocupació, d'habitatge i de serveis socials. També cal millorar la gestió amb nous models de qualitat i amb la cooperació de les entitats públiques, entitats d'iniciativa social i empreses privades.

Tots podem aportar, podem compartir coneixements, recursos i talent, amb un punt d'esperança, amb noves idees, i prioritzar. És una oportunitat per deixar enrere el llast que de vegades arrosseguem sense adonar-nos que no ens deixa avançar.

Però els serveis socials parlen de la comunitat que els sustenta, si sabem atendre les necessitats de les persones més vulnerables, ens en sortirem com a país, si les deixem enrere, tots hi perdrem.

Citant Victor Hugo a propòsit del futur, ell el definia com "l'inabastable" per als febles, "el desconegut" per als porucs i "l'oportunitat" per als valents. Les entitats que atensem persones amb discapacitat som, sens dubte, un sector valent. **T**

Seguramente hace falta una buena dosis de creatividad para enfrentarnos a una situación como la actual, pero no sólo esto; la crisis nos obliga a gestionar mejor y a trabajar con más eficacia. La igualdad de oportunidades y la justicia social son condiciones necesarias para superar la crisis, porque sin equidad no puede haber el crecimiento necesario para salir adelante. No tenemos que olvidar nunca que trabajamos para dar apoyo a personas vulnerables y a sus familias, los servicios que ofrecemos tienen que ser útiles a las personas beneficiarias.

Hay que desarrollar buenas prácticas dirigidas también a la gestión, para ahorrar energías y recursos y obtener mejores resultados. Hoy es impensable trabajar sin eficiencia en nuestras organizaciones. No nos lo podemos permitir, la eficiencia es ahora una norma ética y un valor de supervivencia. También es fundamental mejorar la evaluación, para saber si cumplimos nuestros objetivos, y revisarlos. Es necesario asegurar la viabilidad de nuestras entidades de atención a las personas priorizando, también desde el punto de vista estratégico y táctico, profundizando y contextualizando y, a la vez, trabajando en red y desarrollando alianzas con otras organizaciones, mejorando la creatividad y la sostenibilidad.

Hay que optimizar y redistribuir de otro modo los presupuestos y recursos disponibles para hacer más rentables las políticas de gasto público y hacerlas más eficientes. Hay que diseñar planes de actuación valientes en materia de educación, de empleo, de vivienda y de servicios sociales. También hay que mejorar la gestión con nuevos modelos de calidad y con la cooperación de las entidades públicas, entidades de iniciativa social y empresas privadas.

Todos podemos aportar, podemos compartir conocimientos, recursos y talento, con un punto de esperanza, con nuevas ideas, y priorizar. Es una oportunidad para dejar atrás el lastre que a veces arrastramos sin darnos cuenta de que no nos deja avanzar.

Sin embargo, los servicios sociales hablan de la comunidad que los sustenta, si sabemos atender las necesidades de las personas más vulnerables, saldremos adelante como país, si las dejamos atrás, todos perderemos.

Citando a Victor Hugo a propósito del futuro, él lo definía como "lo inalcanzable" para los débiles, "lo desconocido" para los asustadizos y "la oportunidad" para los valientes. Las entidades que atendemos a personas con discapacidad somos, sin duda, un sector valiente. **T**

Cal desenvolupar bones pràctiques adreçades a la gestió: optimitzar i redistribuir d'una altra manera els recursos per fer més rendible i eficient la despesa pública.

Hay que desarrollar buenas prácticas dirigidas a la gestión: optimizar y redistribuir de otro modo los recursos para hacer más rentable u eficiente el gasto público.

Conviure amb la crisi

Convivir con la crisis

La crisi actual que estem experimentant afecta els dos pilars més significatius de l'estat del benestar: la sanitat i l'ensenyament. No es recorda una crisi tan profunda des del crac del 1929 als Estats Units.

La crisis actual que estamos experimentando afecta a los dos pilares más significativos del estado del bienestar: la sanidad y la enseñanza. No se recuerda una crisis tan profunda desde el crack del 1929 en Estados Unidos.

Els economistes no es posen d'acord sobre si aquesta és una crisi financera o de creixement. Els teòrics més mediàtics intenten analitzar-ne les causes per subministrar mesures correctores, però el cert és que la crisi afecta les persones i els col·lectius més vulnerables que, com sempre, són els que paguen un preu excessiu tant en l'ordre material com en el capítol emocional i personal. Avui el pobre és més pobre i el ric és més ric i més poderós; la classe mitjana ha perdut poder adquisitiu i, per tant, ha perdut drets que fins ara es consideraven sagrats, com ara una feina digna, la cobertura sanitària, el dret a una educació de qualitat o la possibilitat de gaudir d'un habitatge.

Segons el meu parer, el problema ja no és el fet de cercar línies d'actuació per tal de pal·liar aquest fenomen global, i que no sembla conjuntural, d'empobriment de la població. Permeteu-me que faci referència, per il·lustrar aquest capítol, a Edward Murphy, simpàtic, graciós i pessimista, que va formular de forma faceciosa una llei que més o menys diu que qualsevol situació pot ser susceptible d'empitjorar; és allò de "si quelcom pot sortir malament, sortirà malament". Perquè totes les previsions dels organismes nacionals i internacionals auguren una regressió que pot

Los economistas no se ponen de acuerdo sobre si ésta es una crisis financiera o de crecimiento. Los teóricos más mediáticos intentan analizar las causas para suministrar medidas correctoras, pero lo cierto es que la crisis afecta a las personas y los colectivos más vulnerables que, como siempre, son los que pagan un precio excesivo, tanto en el orden material como en el capítulo emocional y personal. Hoy el pobre es más pobre y el rico es más rico y más poderoso; la clase media ha perdido poder adquisitivo y, por lo tanto, ha perdido derechos que hasta ahora se consideraban sagrados, como por ejemplo un trabajo digno, la cobertura sanitaria, el derecho a una educación de calidad o la posibilidad de disfrutar de una vivienda.

Según mi opinión, el problema ya no es el hecho de buscar líneas de actuación para paliar este fenómeno global, y que no parece coyuntural, de empobrecimiento de la población. Permitidme que haga referencia, para ilustrar este capítulo, al simpático, gracioso y pesimista Edward Murphy, que formuló de forma faceciosa una ley que más o menos dice que cualquier situación puede ser susceptible de empeorar; es aquello de "si algo puede salir mal, saldrá mal". Porque todas las previsions de los organismos nacionales

esdevenir recessió, tal com augura la llei de Murphy, i és aquí on radica una reflexió: potser a partir d'ara ja no serà mai com abans, a partir d'ara haurem de conviure amb una realitat lletja però evident; s'ha acabat l'estat del benestar?; els drets de la ciutadania que s'han anat conquerint al llarg de la història s'aniran perdent paulatinament? I aquest és el problema: a partir d'ara molts d'aquests drets de l'estat del benestar es perdran i ens haurem d'acostumar a viure amb nous models de gestió econòmica, com ara les retallades aplicades en tots els àmbits socials.

L'escola, com a pilar bàsic de formació de les noves generacions, òbviament no es quedarà al marge d'aquests esdeveniments: les famílies, com que perden poder adquisitiu, no poden dedicar un pressupost afegit a la formació dels fills, i mentrestant l'Estat retalla partides pressupostàries, amb la qual cosa la qualitat de l'ensenyament se'n ressent.

Per conviure amb aquesta crisi i apropar-la a la realitat de la nostra escola, cal apel·lar als valors ètics dels professionals. Conscients que les retallades condicionaran la gestió i el finançament de les despeses del dia a dia, el professional ha de mantenir el nivell i la qualitat d'atenció programant i gestionant el temps amb noves propostes i projectes educatius; mantenint un nivell d'exigència alhora que pensa en els alumnes i en la seva qualitat de vida. Davant la crisi es proposen nous models d'actuació educativa: sovint una crisi pot potenciar les fortaleces dels equips, ja que els fa més creatius i els impulsa a plantar cara a les debilitats que es puguin derivar de la mateixa dinàmica d'incertesa (retallades, por de quedar-se a l'atur, etc.). Estalviar despeses innecessàries és un dels capítols que ens ensenyen els períodes de crisi.

Per gestionar una crisi tan profunda s'han de tenir en compte tots els agents que formen part de la comunitat educativa: professionals, famílies, entitats privades i, òbviament, l'Estat. Afrontar els nous reptes socioeducatius amb una perspectiva restrictiva i de llarga durada haurà de ser responsabilitat de tots. T

e internacionals auguren una regressió que puede llegar a ser recessión, tal y como augura la ley de Murphy, y es aquí donde yace una reflexión: quizás a partir de ahora ya no será nunca como antes, a partir de ahora tendremos que convivir con una realidad fea pero evidente; ¿se ha terminado el estado del bienestar?; ¿los derechos de la ciudadanía que se han ido conquistando a lo largo de la historia se perderán paulatinamente? Y éste es el problema: a partir de ahora muchos de estos derechos del estado del bienestar se perderán y nos tendremos que acostumbrar a vivir con nuevos modelos de gestión económica, como por ejemplo los recortes aplicados en todos los ámbitos sociales.

La escuela, como pilar básico de formación de las nuevas generaciones, obviamente no se quedará al margen de estos acontecimientos: las familias, como pierden poder adquisitivo, no pueden dedicar un presupuesto añadido a la formación de los hijos, y mientras tanto el Estado recorta partidas presupuestarias, con lo cual la calidad de la enseñanza queda afectada.

Para convivir con esta crisis y acercarla a la realidad de nuestra escuela, hay que apelar a los valores éticos de los profesionales. Conscientes de que los recortes condicionarán la gestión y la financiación de los gastos del día a día, el profesional tiene que mantener el nivel y la calidad de atención programando y gestionando el tiempo con nuevas propuestas y proyectos educativos; manteniendo un nivel de exigencia a la vez que piensa en los alumnos y en su calidad de vida. Ante la crisis se proponen nuevos modelos de actuación educativa: a menudo una crisis puede potenciar las fortalezas de los equipos, puesto que los hace más creativos y los impulsa a hacer frente a las debilidades que se puedan derivar de la propia dinámica de incertidumbre (recortes, miedo a quedarse en el paro, etc.). Ahorrar gastos innecesarios es uno de los capítulos que nos enseñan los periodos de crisis.

Para gestionar una crisis tan profunda se deben tener en cuenta todos los agentes que forman parte de la comunidad educativa: profesionales, familias, entidades privadas y, obviamente, el Estado. Afrontar los nuevos retos socioeducativos con una perspectiva restrictiva y de larga duración deberá ser responsabilidad de todos. T

Aula d'educació infantil del centre Esclat.

Esclat Marina, un nou projecte malgrat la crisi

Esclat Marina, un nuevo proyecto a pesar de la crisis

Esclat Marina és el darrer gran projecte de l'entitat, que s'ha posat en marxa aquest any, en plena crisi econòmica. Malgrat tot, els professionals hem de tirar endavant aquest somni i fer realitat les il·lusions de tots els usuaris de la residència.

Esclat Marina es el último gran proyecto de la entidad, que se ha puesto en marcha este año, en plena crisis económica. Pese a todo, los profesionales tenemos que impulsar este sueño y hacer que las ilusiones de los usuarios de la residencia sean una realidad.

Tot i que estiguem cansats del bombardeig noticiari i dels comentaris electrificats a què estem sotmesos cada dia en referència a la crisi mundial, fins i tot hi podem trobar aspectes positius i d'oportunitats. En aquests temps que corren també podem trobar estratègies molt importants per frenar els efectes de la crisi i grans oportunitats tant en l'àmbit laboral com personal per als usuaris que avui viuen a

la residència Esclat Marina. En aquests temps de canvis hem d'observar les nostres oportunitats sense deixar-nos portar pels comentaris pessimistes en què estem immersos. Si bé la crisi és forta, és un cicle més, d'aquí el comentari que tots hem sentit alguna vegada: en temps de crisi uns ploren i d'altres venen mocadors. Per tant, a la residència Esclat Marina hem decidit vendre mocadors, ja que concebem alternatives des d'una mentalitat i una actitud realment positives, que apel·len a l'enginy de les nostres possibilitats d'obtenció de recursos i que busquen la manera de millorar les nostres tasques diàries sense estancar-nos en el conformisme; obrim els ulls a les possibilitats que ens ofereix aquesta situació a la qual ja estem sotmesos.

Des de la residència Esclat Marina busquem un camí d'oportunitats millors per als nostres usuaris i, gràcies als esforços de tot el personal que formem part d'aquesta fantàstica família, multipliquem en lloc de dividir. Tal com deia el gran Albert Einstein: "Si busques resultats diferents, no facis sempre el mateix", pren distància del grup que es queixa constantment i només així, canviant de paradigmes, si ens comprometem i millorem el nostre potencial, aconseguirem l'excel·lència. Perquè no tot és tan dolent com sembla i perquè sempre val la pena observar en tot els aspectes positius i recordar que únicament nosaltres som els responsables de les nostres decisions.

La crisi ens ha permès inaugurar i obrir un servei molt necessari per al nostre col·lectiu de persones amb grans discapacitats; ens ha permès fer una tria dels millors professionals per tirar endavant aquesta etapa i aquest gran repte. I el mèrit, ja un èxit, del funcionament de la residència Esclat Marina es deu a tots i cadascun d'ells.

Els professionals, davant d'aquesta oportunitat, han decidit tirar endavant aquest somni i fer realitat les il·lusions que tots els usuaris de la residència Esclat Marina tenien dipositades en l'obertura d'aquest servei; aixecant-se cada matí, oblidant-se de la situació de crisi que afecta tothom i treballar per aportar cada particular gra de sorra, i ajudar, si es pot, a recuperar el sistema.

Aquesta és la mentalitat dels nostres professionals d'Esclat Marina, així ho creuen cada dia i per això naveguen plegats amb el mateix rumb. T

Grup d'Esclat Marina.
El Juan, d'Esclat Marina, comprant formatges

A pesar de que estemos cansados del bombardeo noticiario y de los comentarios electrificados a que estamos sometidos cada día en referencia a la crisis mundial, le podemos encontrar aspectos positivos y de oportunidades. En estos tiempos que corren también podemos encontrar estrategias muy importantes para frenar los efectos de la crisis y grandes oportunidades tanto en el ámbito laboral como personal para los usuarios que hoy viven en la residencia Esclat Marina.

En estos tiempos de cambios tenemos que observar nuestras oportunidades sin dejarnos llevar por los comentarios pesimistas en los que estamos inmersos. Si bien la crisis es fuerte, es un ciclo más, de ahí el comentario que todos hemos oído alguna vez: en tiempo de crisis unos lloran y otros venden pañuelos. Por lo tanto, en la residencia Esclat Marina hemos decidido vender pañuelos, puesto que concebimos alternativas desde una mentalidad y una actitud realmente positivas, que apelan al ingenio de nuestras posibilidades de obtención de recursos y que buscan la forma de mejorar nuestras tareas diarias sin estancarnos en el conformismo; abrimos los ojos a las posibilidades que nos ofrece esta situación a la que ya estamos sometidos.

Desde la residencia Esclat Marina buscamos un camino de oportunidades mejores para nuestros usuarios y, gracias a los esfuerzos de todo el personal que formamos parte de esta fantástica familia, multiplicamos en lugar de dividir. Tal como decía el gran Albert Einstein: "Si buscas resultados diferentes, no hagas siempre lo mismo", toma distancia del grupo que se queja constantemente y sólo así, cambiando de paradigmas, si nos comprometemos y mejoramos nuestro potencial, conseguiremos la excelencia. Porque no todo es tan malo como parece y porque siempre vale la pena observar en todo los aspectos positivos y recordar que únicamente nosotros somos los responsables de nuestras decisiones.

La crisis nos ha permitido inaugurar y abrir un servicio muy necesario para nuestro colectivo de personas con grandes discapacidades; nos ha permitido hacer una elección de los mejores profesionales para salir adelante con esta etapa y este gran reto. Y el mérito, ya un éxito, del funcionamiento de la residencia Esclat Marina se debe a todos y cada uno de ellos.

Los profesionales, ante esta oportunidad, han decidido sacar adelante este sueño y hacer realidad las ilusiones que todos los usuarios de la residencia Esclat Marina tenían depositadas en la apertura de este servicio; levantándose cada mañana, olvidándose de la situación de crisis que afecta a todo el mundo y trabajar para aportar cada particular grano de arena, y ayudar, si se puede, a recuperar el sistema.

Ésta es la mentalidad de nuestros profesionales de Esclat Marina, así lo creen cada día y por este motivo navegan juntos con el mismo rumbo. T

Oportunitat per al reciclatge i la imaginació al Centre Ocupacional

Oportunidad para el reciclaje y la imaginación en el Centro Ocupacional

Des de sempre, a Esclat 2 hem estat creatius a l'hora d'estalviar i buscar recursos, i molt sovint hem recorregut al reciclatge. Això, ara ho estem fent més que mai. Un bon exemple, els tallers, on treballem amb productes reciclats, buscant un nou ús a objectes que normalment van a parar als contenidors de deixalles.

Desde siempre, en Esclat 2 hemos sido creativos para ahorrar y buscar recursos, y en muchas veces, hemos optado por el reciclaje. Ahora, todo esto lo hacemos más que nunca. Un buen ejemplo son los talleres, donde trabajamos con productos reciclados, buscando un nuevo uso a objetos que normalmente van a parar a los contenedores de basuras.

La crisi econòmica d'enguany, que reverteix a poder disposar de menys recursos, va lligada indirectament a la nostra capacitat creativa. És a dir, com menys recursos tinguem, més ens hem d'esforçar per ser creatius, i treure més profit d'allò de què disposem.

La crisis económica de este año, que revierte en poder disponer de menos recursos, va ligada indirectamente a nuestra capacidad creativa. Es decir, cuantos menos recursos, más nos tenemos que esforzar para ser creativos, y sacar más provecho de aquello de que disponemos.

Reciclatge de materials.

En aquest moment en què tot sembla estar en crisi, en què tot sembla que es pot desmuntar, en què tot es qüestiona, ens plantejem el perquè de tot això. I realment és difícil d'entendre. Però també pot ser un bon moment de reflexió sobre què fem i com ho fem al nostre centre.

Nosaltres, al centre ocupacional, sempre hem treballat amb la filosofia del reciclatge, d'aprofitar recursos i no malbaratar-los, essent creatius alhora que estalviadors i ara amb més motius, perquè el fantasma de les retallades, dels problemes de pagaments, etc., és al nostre voltant. No volem que això ens afecti en la tasca diària i hem de continuar demostrant que som bons en la nostra feina.

No és cap novetat per a nosaltres la filosofia d'optimitzar els recursos, de ser creatius, d'implicar-nos en el projecte. És una manera d'actuar que sempre hem desenvolupat i que ara és més necessària que mai. Hem de fugir del pessimisme i ens hem d'encoratjar a continuar amb la feina del dia a dia amb el mateix entusiasme i, fins i tot, una mica més.

Els nostres tallers, des de sempre, es caracteritzen pel reciclatge i la sostenibilitat. Aquest és el cas del taller que porta l'Ester, en el qual, entre altres coses, elaborem amb els usuaris jocs de taula adaptats, material per decorar el centre i també objectes de regal. Des de l'inici la línia que ha marcat el treball en aquest taller ha estat la d'utilitzar material reciclat per elaborar tot aquest nou material. Així doncs, podríem dir que ja tenim una tradició de treballar amb pocs recursos econòmics, ja que ens proveïm de material de rebuig que entre tots reciclem.

En este momento en el que todo parece estar en crisis, en el que todo parece que se puede desmontar, en el que todo se cuestiona, nos planteamos el porqué de todo esto. Y realmente es difícil de entender. Pero también puede ser un buen momento de reflexión sobre lo que hacemos y cómo lo hacemos en nuestro centro.

Nosotros, en el centro ocupacional, siempre hemos trabajado con la filosofía del reciclaje, de aprovechar recursos y no malgastarlos, siendo creativos a la vez que ahorradores y ahora con más motivos, porque el fantasma de los recortes, de los problemas de pagos, etc., nos rodea. No queremos que esto nos afecte en la tarea diaria y tenemos que continuar demostrando que somos buenos en nuestro trabajo.

No es novedad para nosotros la filosofía de optimizar los recursos, de ser creativos, de implicarnos en el proyecto. Es una forma de actuar que siempre hemos desarrollado y que ahora es más necesaria que nunca. Tenemos que huir del pesimismo y nos tenemos que alentar a seguir con el trabajo del día a día con el mismo entusiasmo e, incluso, un poco más.

Nuestros talleres, desde siempre, se caracterizan por el reciclaje y la sostenibilidad. Este es el caso del taller que lleva Ester, en el que, entre otras cosas, elaboramos con los usuarios juegos de mesa adaptados, material para decorar el centro y también objetos de regalo. Desde el inicio la línea que ha marcado el trabajo en este taller ha sido la de utilizar material reciclado para elaborar todo el nuevo material. Así pues, podríamos decir que ya tenemos una tradición de trabajar con pocos recursos económicos, pu-

Procurarem continuar endavant, ampliant la nostra formació i esprement-nos les neurones. Les actituds proactives són un element fonamental per a la sortida de la crisi.

Procuraremos seguir adelante, ampliando nuestra formación y exprimiéndonos las neuronas. Las actitudes proactivas son un elemento fundamental para salir de la crisis.

Activitat de reciclatge a Esclat 2.

Aquest material reciclat, afegit a l'esforç d'esprémer la nostra creativitat, ens serveix per donar un nou ús a tots aquests residus que normalment van a parar als diversos contenidors de les deixalles, com ara ampolles de plàstic, taps de plàstic, taps de suro, envasos de iogurt, tetrabrics, càpsules de cafè i un llarg etcètera.

Així doncs, darrere de cada nova creació hi ha a la vegada una feina de reciclatge de material i també tot un procés creatiu per poder treballar utilitzant bàsicament aquest material.

Podríem dir, doncs, que la crisi econòmica d'enguany, que reverteix en poder disposar de menys recursos, va lligada indirectament a la nostra capacitat creativa. És a dir, com menys recursos, més ens hem d'esforçar per ser creatius, i treure més profit d'allò de què disposem.

Naturalment, això no significa que la crisi econòmica sigui un avantatge en aquests moments per a nosaltres i per a la nostra feina, però sí que suposa un revulsiu que ens esperona a trobar noves vies i noves idees en la nostra feina.

Procurarem, doncs, continuar endavant, ampliant la nostra formació i esprement-nos les neurones, mentre arriben temps millors. Estem convençuts que les actituds proactives són un element fonamental per a la sortida de la crisi.

Per a nosaltres el benestar i la qualitat de vida de les persones que atenem és la raó de la nostra feina, per tant, hem d'intentar que aquestes persones no siguin les perjudicades per aquesta situació. Hem de mantenir el nivell de qualitat dels nostres serveis, encara que això signifiqui multiplicar les nostres capacitats.

Potser en aquests moments és quan el fil de la raó es tensarà més i veurem fins a quin punt és elàstic. En aquestes circumstàncies el llindar entre la serenitat i la desesperació es fa quasi imperceptible.

És aquí on tenen un paper decisiu l'estabilitat i la unió de forces, forces que alhora formen un bon coixí defensiu per amortir efectes "col·laterals". Forces que evitaran que es trenqui el fil i la gent perdi l'esperança.

Nosaltres, professionals acostumats que la nostra feina giri entorn de recursos limitats i que, fins i tot, aprofitem un tap de suro per transformar-lo en una planta, amb grans dosis de creativitat, sabem mantenir l'eficàcia de la nostra acció malgrat que les coses empitjorin. És més, ens surten braços on abans no hi eren i cames per tots els costats, per poder arribar on calgui.

Podríem dir, doncs, que aquesta crisi és una oportunitat?
T

esto que nos abastecemos de restos de material que entre todos reciclamos.

Este material reciclado, añadido al esfuerzo de exprimir nuestra creatividad, nos sirve para dar un nuevo uso a todos estos residuos que normalmente van a parar a los diferentes contenedores, como por ejemplo botellas de plástico, tapones de plástico, tapones de corcho, envases de yogur, tetrabrics, cápsulas de café y un largo etcétera.

Así pues, detrás de cada nueva creación hay a la vez un trabajo de reciclaje de material y también todo un proceso creativo para poder trabajar utilizando básicamente este material.

Podríamos decir, pues, que la crisis económica de este año, que revierte en poder disponer de menos recursos, va ligada indirectamente a nuestra capacidad creativa. Es decir, cuanto menos recursos, más nos tenemos que esforzar para ser creativos, y sacar más provecho de aquello de que disponemos.

Naturalmente, esto no significa que la crisis económica sea una ventaja en estos momentos para nosotros y para nuestro trabajo, pero sí supone un revulsiu que nos catapulta a encontrar nuevas vías y nuevas ideas en nuestro trabajo.

Procuraremos, pues, seguir adelante, ampliando nuestra formación y exprimiéndonos las neuronas, mientras llegan tiempos mejores. Estamos convencidos de que las actitudes proactivas son un elemento fundamental para salir de la crisis.

Para nosotros el bienestar y la calidad de vida de las personas a quienes atendemos es la razón de nuestro trabajo, por lo tanto, tenemos que intentar que estas personas no sean las perjudicadas por esta situación. Debemos mantener el nivel de calidad de nuestros servicios, aunque ello signifique multiplicar nuestras capacidades.

Quizás en estos momentos es cuando el hilo de la razón se tensará más y veremos hasta qué punto es elástico. En estas circunstancias el umbral entre la serenidad y la desesperación se hace casi imperceptible.

Es aquí donde tienen un papel decisivo la estabilidad y la unión de fuerzas, fuerzas que a la vez conforman un amortiguador defensivo para minimizar efectos "colaterales". Fuerzas que evitarán que se rompa el hilo y la gente pierda la esperanza.

Nosotros, profesionales acostumbrados a que nuestro trabajo gire en torno a recursos limitados y que, incluso, aprovechamos un tapón de corcho para transformarlo en una planta, con grandes dosis de creatividad, sabemos mantener la eficacia de nuestra acción a pesar de que las cosas empeoren. Es más, nos salen brazos donde antes no estaban y piernas por todos los lados, para poder llegar donde haga falta.

¿Podríamos decir, pues, que esta crisis es una oportunidad?
T

Esclatec, doble repte

Esclatec, doble reto

Equip d'Esclatec.

Esclatec és un centre especial de treball (CET) i aquí, el repte és doble: d'una banda, com repercuteix la crisi en la dimensió empresarial. De l'altra, com l'afecta des d'una altra dimensió: com a servei d'atenció a les persones

Esclatec es un centro especial de empleo (CEE) y aquí, el reto es doble: por una parte, cómo repercute la crisis en su dimensión empresarial. Por otra, las afectaciones desde otra dimensión: como servicio de atención a las personas.

Tothom parla de la crisi a què estem sotmesos, i dic sotmesos perquè en aquests moments, més que mai, totes les accions internacionals i decisions polítiques que es prenen estan dirigides a sanejar la situació d'un sistema financer que elles mateixes han provocat. Totes les mesures que es prenen van encaminades cap a aquest fi, i ens trobem en un moment en què les finances no estan per ajudar les persones, sinó tot el contrari.

Aquesta dura situació ha provocat la presa d'una gran quantitat de mesures que, evidentment, han afectat els nostres serveis i la nostra tasca.

Des de la perspectiva d'Esclatec, com a centre especial de treball, hem de dir que ha estat un temps especialment difícil. Ens movem entre dues situacions ben diferents; d'una banda, som un servei d'atenció a les

Todo el mundo habla de la crisis a la que estamos sometidos, y digo sometidos porque en estos momentos, más que nunca, todas las acciones internacionales y decisiones políticas que se toman están dirigidas a sanear la situación de un sistema financiero que ellas mismas han provocado. Todas las medidas que se toman van encaminadas hacia este fin, y nos encontramos en un momento en el que las finanzas no están para ayudar las personas, sino todo lo contrario.

Esta dura situación ha provocado que se tomen una gran cantidad de medidas que, evidentemente, han afectado a nuestros servicios y a nuestra tarea.

Desde la perspectiva de Esclatec, como centro especial de empleo, debemos decir que ha sido un tiempo especialmente difícil. Nos movemos entre dos situaciones muy

En Jordi Alcaide treballant (Barcelona).

persones i, de l'altra, som empresa i, per tant, ens hem de situar al mercat i procurar una sostenibilitat.

El primer cop causat per aquesta situació el vam rebre quan les empreses per a les quals fèiem muntatges van reduir dràsticament el volum de feina per fer. A més, cal afegir que no va ser una reducció gradual, sinó que va ser sobtada; ens en vam anar de vacances l'agost del 2009 amb unes previsions de facturació i el setembre ens vam trobar amb una davallada espectacular.

Atès que Esclatec des de l'inici s'ha anat consolidant sempre en situació de crisi, podem dir que en aquests moments no ens hem enfonsat ni hem perdut l'esperança i que mantenim la mateixa il·lusió amb què vam començar, ara fa ja més d'11 anys.

De fet, quan hi ha hagut una profunda anàlisi de la situació actual ens hem conjurat tot l'equip per aprofitar aquesta crisi i reconvertir-la en una oportunitat.

Què ha variat des dels nostres inicis fins ara? Doncs que ara tenim uns treballadors molt més preparats i que saben treballar, uns equipaments i unes instal·lacions totalment habilitades per afrontar les diferents feines que puguin venir, un equip molt compenetrat, dedicat i compromès amb el centre i amb molts més coneixements de les habilitats de les persones treballadores i de com estructurar la feina, uns clients compromesos amb la feina que fem, un gran prestigi dins del sector i entre les administracions, uns productes propis i tecnologia pròpia, i així podríem enumerar una llarga llista de factors positius i diferencials.

Aquests últims temps han servit per adonar-nos que havíem de treure els nostres productes i cercar noves empreses i feines.

Vol dir això que estem bé? No, ni de bon tros. Simplement, que volem aprofitar aquest moment i sortir endavant, com sempre hem fet.

Per a nosaltres, aquests últims temps han servit per adonar-nos que havíem de treure els nostres productes i cercar noves empreses i feines, actuacions que s'han fet, i amb bon resultat. En tot cas, la veritable crisi la tenim ara al davant, quan estem llançant al mercat el nostre producte, el carretó d'anar a comprar motoritzat, i quan hem de prendre decisions molt importants per a l'èxit final. Decisions de tipus econòmic i d'inversions per abaixar els costos del producte, en definitiva, cercar recursos (ja que no els tenim, un altre problema del Centre Especial de Treball) per poder fer previsions amb els proveïdors, i cercar suports en totes les facetes de màrqueting i vendes que, evidentment, nosaltres no dominem en profunditat.

diferentes; por un lado, somos un servicio de atención a las personas y, por el otro, somos empresa y, por lo tanto, nos tenemos que situar en el mercado y procurar una sostenibilidad.

El primer golpe causado por esta situación lo recibimos cuando las empresas para las que hacíamos montajes redujeron drásticamente el volumen de trabajo a realizar. Además, hay que añadir que no fue una reducción gradual, sino que fue repentina; nos fuimos de vacaciones en agosto del 2009 con unas previsions de facturación y en septiembre nos encontramos con un descenso espectacular.

Dado que Esclatec desde el inicio se ha ido consolidando siempre en situación de crisis, podemos decir que en estos momentos no nos hemos hundido ni hemos perdido la esperanza y que mantenemos la misma ilusión con la que empezamos, hace ya más de 11 años.

De hecho, cuando ha habido un profundo análisis de la situación actual todo el equipo nos hemos conjurado para aprovechar esta crisis y reconvertirla en una oportunidad.

¿Qué ha variado desde nuestros inicios hasta ahora? Pues que ahora tenemos unos trabajadores mucho más preparados y que saben trabajar, unos equipamientos y unas instalaciones totalmente habilitadas para afrontar los diferentes trabajos que puedan venir, un equipo muy compenetrado, dedicado y comprometido con el centro y con muchos más conocimientos de las habilidades de las personas trabajadoras y de cómo estructurar el trabajo,

Estos últimos tiempos han servido para que nos demos cuenta de que teníamos que lanzar nuestros productos y buscar nuevas empresas y trabajos.

unos clientes comprometidos con el trabajo que hacemos, un gran prestigio dentro del sector y entre las Administraciones, unos productos propios y tecnología propia, y así podríamos enumerar una larga lista de factores positivos y diferenciales.

¿Quiere decir esto que estamos bien? No, ni mucho menos. Simplemente, que queremos aprovechar este momento y salir adelante, como siempre hemos hecho.

Para nosotros, estos últimos tiempos han servido para darnos cuenta de que teníamos que lanzar nuestros productos y buscar nuevas empresas y trabajos, actuaciones que se han hecho, y con buen resultado. En todo caso, la verdadera crisis la tenemos ahora ante nuestro, cuando estamos lanzando al mercado nuestro producto, el carrito de la compra motorizado, y cuando tenemos que tomar decisiones muy importantes para su éxito final. Decisi-

Però nosaltres tenim molta, molta il·lusió. Il·lusió en aquests moments, encara que sembli contradictori pels temps que corren. De fet, estem en un punt que cercàvem i desitjàvem fa temps: traient al mercat un producte propi.

Hi tenim molta confiança, perquè sabem que disposem d'un molt bon producte i si el podem treure a preu de mercat i fer una bona planificació de vendes, l'èxit està garantit. Per això hem buscat suport de persones i empreses d'èxit, persones disposades a donar-nos un cop de mà de forma totalment desinteressada, gent com en David, l'Edu, en Pep, etc., empreses com Planning Sisplamo / Made Design.

Per finalitzar, si podem continuar tenint el suport del nostre Francisco Zamora, de les empreses que aposten per nosaltres, com Bicing, Ecobike, MES Engineered, Planning Sisplamo, i de tota la gent d'Esclat, com no hem de tenir confiança en el futur?

Diuen que el futur és dels valents i Esclatec sempre ha estat una aposta valenta; amb la feina feta en tots aquests anys, crec que se'l mereix i se l'ha guanyat amb escreix. T

Foto a l'esquerra: Muntatge del carro de la compra.
Foto a la dreta: Radiatge de rodes.

ones de tipo económico y de inversiones para bajar los costos del producto, en definitiva, buscar recursos (puesto que no los tenemos, otro problema del Centro Especial de Empleo) para poder hacer previsions con los proveedores, y buscar soporte en todas las facetas de marketing y ventas que, evidentemente, nosotros no dominamos en profundidad.

Pero nosotros tenemos mucha, mucha ilusión. Ilusión en estos momentos, aunque parezca contradictorio por los tiempos que corren. De hecho, estamos en un punto que buscábamos y deseábamos hace tiempo: sacando al mercado un producto propio.

Tenemos mucha confianza en ello, porque sabemos que contamos con un muy buen producto y si lo podemos lanzar a precio de mercado y hacer una buena planificación de ventas, el éxito está garantizado. Por ello hemos buscado el apoyo de personas y empresas de éxito, personas dispuestas a darnos una mano de forma totalmente desinteresada, gente como David, Edu, Pep, etc., empresas como Planning Sisplamo / Made Design.

Para finalizar, si podemos seguir contando con el apoyo de nuestro Francisco Zamora, de las empresas que apuestan por nosotros, como Bicing, Ecobike, MES Engineered, Planning Sisplamo, y con toda la gente de Esclat, ¿cómo no vamos a tener confianza en el futuro?

Dicen que el futuro es de los valientes y Esclatec siempre ha sido una apuesta valiente; con el trabajo hecho en todos estos años, creo que se lo merece y se lo ha ganado con creces. T

“Benvinguda la crisi perquè ens durà a decreïxer”

“Bienvenida la crisis porque nos llevará a decrecer”

Amb aquesta frase, el 12 de març del 2009 s'encapçalava, en el diari L'Accent, l'entrevista realitzada a Arcadi Oliveres, economista i activista per la justícia social i la pau, el qual, amb una llarga experiència, és professor d'Economia de la Universitat Autònoma de Barcelona i president de l'entitat Justícia i Pau.

Con esta frase, el 12 de marzo del 2009 se encabezaba, en el periódico L'Accent, la entrevista realizada a Arcadi Oliveres, economista y activista por la justicia social y la paz, quien, con una larga experiencia, es profesor de Economía de la Universidad Autónoma de Barcelona y presidente de la entidad Justicia i Pau.

Esclat La Revista

Nosaltres, des de la nostra experiència vital i professional, creiem que no podem valorar algunes de les conseqüències d'aquesta crisi sense tenir en compte allò que Oliveres assenyala.

Així doncs, prenem aquesta anàlisi com a punt de partida, a grans trets, i és que ens trobem davant de tres crisis complementàries: la financera, l'alimentària i l'ecològica; totes incentivades per l'afany de consum característic del sistema organitzatiu en què vivim, i totes, marcades pel fet que han infringit el significat de *necessitat*, ens han dut al panorama actual. Un panorama en què s'ha fet un abús dels recursos naturals i en què s'ha sobreestimat el valor del diner i el sistema monetari en general. Per tant, un panorama que, realment, convida a replantejar-se aquest sistema organitzatiu, que permet l'acomiadament de milers de persones, el tancament de petites empreses, els desnonaments de famílies, el fet que estudiants majors d'edat no puguin treballar perquè se'ls exigeix una plena dedicació a l'estudi, les retallades en l'atenció a la salut i, en el cas que ens ocupa de més a prop, la disminució d'ajudes a persones amb dificultats afegides, un dels col·lectius més vulnerables de la població.

En el cas del nostre centre, hem viscut i vivim dia a dia molt de prop totes aquestes situacions i tot plegat ens fa pensar que hi ha un fort desconeixement d'aquestes en el nostre entorn. Oliveres, normalment, ens convida a informar-nos, a entendre i a saber però, sobretot, ens convida, conseqüentment, a tenir l'oportunitat de decidir un canvi.

I amb això entenem un canvi de rumb que pugui afavorir la possibilitat de viure amb una veritable consciència, justícia i compromís social.

Per a nosaltres, doncs, créixer en aquests aspectes significa que socialment hem de decreïxer en molts d'altres, i implica centrar-nos en les vertaderes necessitats de les persones. En el cas que ens ocupa és informar-se, conèixer, saber exactament quines són les seves necessitats i entendre que l'atenció que tota persona mereix li ha de ser garantida, i els poders públics i tota la societat han de protegir aquests drets per sobre de tot.

Al nostre centre de dia no deixem que la crisi afecti la nostra tasca envers les persones que atensem, intentem seguir endavant amb el nostre programa, essent molt curosos a l'hora de gestionar bé els recursos i estalviar tot el que es pugui en allò que pot ser prescindible.

La millor recepta que tenim per combatre la crisi és desenvolupar més que mai les bones pràctiques, treballant tots una mica més, posar en marxa tota la nostra creativitat i la col·laboració amb altres centres, per aconseguir millorar tant com sigui possible la qualitat de vida de les persones que atensem. T

Nosotros, desde nuestra experiencia vital y profesional, creemos que no podíamos valorar algunas de las consecuencias de esta crisis sin tener en cuenta lo que Oliveres señala.

Así pues, tomamos este análisis como punto de partida, a grandes rasgos, y es que nos encontramos ante tres crisis complementarias: la financiera, la alimentaria y la ecológica; todas ellas incentivadas por el afán de consumo característico del sistema organizativo en el que vivimos, y todas, marcadas por el hecho de que han infringido el significado de *necesidad*, nos han llevado al panorama actual. Un panorama en el que se ha hecho un abuso de los recursos naturales y en el que se ha sobrestimado el valor del dinero y el sistema monetario en general. Por lo tanto, un panorama que, realmente, invita a replantearse este sistema organizativo, que permite el despido de miles de personas, el cierre de pequeñas empresas, los desahucios de familias, el hecho de que estudiantes mayores de edad no puedan trabajar porque se les exige una plena dedicación al estudio, los recortes en la atención a la salud y, en el supuesto que nos ocupa de más cerca, la disminución de ayudas a personas con dificultades añadidas, uno de los colectivos más vulnerables de la población.

En el caso de nuestro centro, hemos vivido y vivimos día a día muy de cerca todas estas situaciones y esto nos lleva a pensar que hay un fuerte desconocimiento de ellas en nuestro entorno. Oliveres, normalmente, nos invita a informarnos, a entender y a saber, pero ante todo nos invita, consecuentemente, a tener la oportunidad de decidir un cambio.

Y con esto entendemos un cambio de rumbo que pueda favorecer la posibilidad de vivir con una verdadera conciencia, justicia y compromiso social.

Para nosotros, pues, crecer en estos aspectos significa que socialmente debemos decrecer en muchos otros, e implica centrarnos en las verdaderas necesidades de las personas. En el supuesto que nos ocupa es informarse, conocer, saber exactamente cuáles son sus necesidades y entender que la atención que toda persona merece le tiene que ser garantizada, y los poderes públicos y toda la sociedad tienen que proteger estos derechos por encima de todo.

En el centro de día no dejamos que la crisis afecte a nuestra tarea hacia las personas a quienes atendemos, intentamos seguir adelante con nuestro programa, siendo muy cuidadosos a la hora de gestionar bien los recursos y ahorrar todo lo que se pueda en lo que puede ser prescindible.

La mejor receta que tenemos para combatir la crisis es desarrollar más que nunca las buenas prácticas, trabajando todos un poco más, poner en marcha toda nuestra creatividad y la colaboración con otros centros, para conseguir mejorar tanto como sea posible la calidad de vida de las personas a quienes atendemos. T

‘Los poetas que no fueron’

Editorial Thule, 2010

Los poetas que no fueron és una atrevida idea literària que consisteix en una sèrie de poemes en prosa posats en boca de personatges de ficció, ja siguin de contes infantils, protagonistes de sèries televisives o pel·lícules taquilleres o bé de clàssics literaris. Els suposats autors són Superman, Pinotxo, John Locke (de la sèrie *Lost*), el Tauró de Spielberg, Dràcula, la tinent Ripley (d'*Alien*), Madame Bovary o Gurb (d'Eduardo Mendoza).

Aquests poemes en prosa es caracteritzen per les múltiples referències a la cultura popular. Amalgamen cinema d'èxit amb sèries televisives de culte i referències literàries, tot això per definir uns personatges arquetípics que es posen en qüestió mitjançant un humor àcid i refinat, que busca la complicitat del lector. *Los poetas que no fueron* és un llibre de Jean Murdock i José María Casanovas.

Jean Murdock és Carmen G. Aragón, nascuda a Reus el 1972 i establerta a Barcelona des del 1986. Aragón és llicenciada en Filologia anglesa per la Universitat de Barcelona i treballa com a traductora i correctora autònoma per a diverses editorials. També és coautora del bloc *El callejero, tu blog de español canela* (<http://elcallejerocanela.blogspot.com/>), un ciberdiccionari dedicat a l'espanyol col·loquial, l'*spanglish*, els malapropismes,

Los poetas que no fueron es una atrevida idea literaria que consiste en una serie de poemas en prosa puestos en boca de personajes de ficción, ya sean de cuentos infantiles, protagonistas de series televisivas o películas taquilleras o bien de clásicos literarios. Los supuestos autores son Superman, Pinocho, John Locke (de la serie *Perdidos*), el Tiburón de Spielberg, Drácula, la teniente Ripley (de *Alien*), Madame Bovary o Gurb (de Eduardo Mendoza).

Estos poemas en prosa se caracterizan por sus múltiples referencias a la cultura popular. Amalgaman cine de éxito con series televisivas de culto y referencias literarias, todo ello para definir unos personajes arquetípicos que se ponen en cuestión mediante un humor ácido y refinado, que busca la complicidad del lector. *Los poetas que no fueron* es un libro de Jean Murdock y José María Casanovas.

Jean Murdock es Carmen G. Aragón, nacida en Reus en 1972 y afincada en Barcelona desde 1986. Aragón es licenciada en Filología Inglesa por la Universidad de Barcelona y trabaja como traductora y correctora autónoma para diversas editoriales. También es coautora del blog *El callejero, tu blog de español canela* (<http://elcallejerocanela.blogspot.com/>), un ciberdiccionario dedicado al español coloquial, el *spanglish*, los malapropismos, etc., así como

etc., així com del bloc *Demoslinks* (<http://demoslinks.blogspot.com/>), sobre democràcia participativa.

José María Casanovas va néixer a la fi del maig del 66 del segle passat. Des del 1980 treballa com a dibuixant. Al principi, com a dibuixant de còmics sota el guiatge del seu pare, José Casanovas Magrí, per a revistes angleses de l'estil de *2000 AD* per a personatges com Judge Dreed o Sam Slade. També va viure cinc anys d'autoescola en el còmic *pulp* escocès. Després d'això i fins avui continua com a il·lustrador de material escolar, revistes, col·leccionables i llibre infantil i juvenil.

Los poetas que no fueron neix arran de l'enèsima vegada que Murdock veu *Alien* i, quan s'acaba la pel·lícula, es pregunta què diria Ellen Ripley si per una vegada tingués la paraula fora de la nau, de l'espai, d'aquesta lluita eterna contra l'estrany; si parlés en un apart, si, en definitiva, fos poeta. Quantes vegades ens hem preguntat què en deu ser d'aquest o l'altre personatge quan s'acaba un llibre o una pel·lícula? Serà feliç per sempre, viurà prou per estimar-la, de debò que s'havia mort...? I és que els personatges tenen vida pròpia, i aquesta vida no es limita als llibres, pel·lícules o sèries de televisió. Així que, per què no preguntar-nos no només què seria de Madame Bovary si Flaubert no l'hagués matat, sinó també què diria si aixequés el cap i es veiés interpretada per una pel·lícula? O què diria Holden Caulfield sobre la família o Charlie, el dels àngels, sobre els seus detectius?

Los poetas que no fueron ens transporta a un món poblat de personatges que es revengen, com en Pinotxo, que està fart de les nostres mentides, o Ana Karenina, que en l'índex especular diu: "En mi libro se suicida Tólstoi"; s'esplaien, com Superman, que anhela penjar el vestit de superheroï i fer la volta al món "siete veces siete para echar el tiempo atrás y sestear sobre la hierba cortada, perforar el cielo, jugar al béisbol, amar a Lois"; o, simplemente, s'expliquen, no sense un deix de tristesa i rancúnia, com el Chico Ostra o el fill de Frankenstein. Tot això amanit amb les magnífiques il·lustracions de José María Casanovas, la superba obra del qual no només acompanya sinó que enriqueix i completa el text, que és genial.

Per tot això i més, ens trobem davant un llibre curiós, enginyós i original que, sens dubte, seduirà els amants de la ficció i la metaficció.

El 18 de novembre de 2010 el programa *Wonderland*, de Ràdio 4, va dedicar una entrevista als autors, que es pot sentir a: http://media0.rtve.es/resources/te_swonder/mp3/8/5/1290172975358.mp3. Així mateix, el llibre té el seu propi vídeo, que es va passar durant la presentació de *Los poetas que no fueron* el 18 de novembre a la llibreria Laie de Barcelona i que es pot veure a: <http://vimeo.com/16840009>. El vídeo és obra de María Cabot, Amanda Canals, José María Casanovas, José Díaz, Marta Irazola, Jean Murdock, Carlos Ortega i Laura Vaqué.

Los poetas que no fueron té bloc propi: <http://thepoetswheneverwere.blogspot.com/>

del blog *Demoslinks* (<http://demoslinks.blogspot.com/>), sobre democràcia participativa.

José María Casanovas nació a finales de mayo del 66 del siglo pasado. Desde 1980 trabaja como dibujante. Al principio como dibujante de cómics de la mano de su padre, José Casanovas Magrí, para revistas inglesas del estilo de *2000 AD* para personajes como Judge Dreed o Sam Slade. También vivió cinco años de autoescuela en cómic *pulp* escocés. Después de ello y hasta hoy continúa como ilustrador de material escolar, revistas, coleccionables y libro infantil y juvenil.

Los poetas que no fueron nace a raíz de la enésima vez que Murdock ve *Alien*, el octavo pasajero y, al acabar la película, se pregunta qué diría Ellen Ripley si por una vez tuviera la palabra fuera de la nave, del espacio, de esa lucha eterna contra el alien; si hablara en un aparte, si, en definitiva, fuera poeta. ¿Cuántas veces nos hemos preguntado qué sería de tal o cuál personaje al finalizar un libro o una película? ¿Sería feliz para siempre, viviría lo suficiente para amarla, de verdad había muerto...? Y es que los personajes tienen vida propia, y esa vida no se limita a sus libros, películas o series de televisión. Así que, ¿por qué no preguntarnos no sólo qué sería de Madame Bovary si Flaubert no la hubiera matado, sino también qué diría si levantara la cabeza y se viera interpretada por una pelirroja? ¿O qué diría Holden Caulfield sobre la familia o Charlie, el de los ángeles, sobre sus detectives?

Los poetas que no fueron nos transporta a un mundo poblado de personajes que se desquitan, como Pinocho, que está harto de nuestras mentiras, o Ana Karenina, que en el índice especular dice: "En mi libro se suicida Tólstoi"; se desahogan, como Superman, que ansía colgar su traje de superhéroe y dar la vuelta al mundo "siete veces siete para echar el tiempo atrás y sestear sobre la hierba cortada, perforar el cielo, jugar al béisbol, amar a Lois"; o, simplemente, se explican, no sin un deje de tristeza y rencor, como el Chico Ostra o el hijo de Frankenstein. Todo ello aderezado con las magníficas ilustraciones de José María Casanovas, cuya soberbia obra no sólo acompaña sino que enriquece y completa el genial texto.

Por todo esto y más, nos hallamos ante un libro curioso, ingenioso y original que sin duda seducirá a los amantes de la ficción y la metaficción.

El 18 de noviembre de 2010 el programa *Wonderland*, de Ràdio 4, dedicó una entrevista a los autores, que puede escucharse en: http://media0.rtve.es/resources/TE_SWONDER/mp3/8/5/1290172975358.mp3. Asimismo, el libro cuenta con su propio vídeo, que se pasó en la presentación de *Los poetas que no fueron* el 18 de noviembre en la librería Laie de Barcelona y puede verse en: <http://vimeo.com/16840009>. El vídeo es obra de María Cabot, Amanda Canals, José María Casanovas, José Díaz, Marta Irazola, Jean Murdock, Carlos Ortega y Laura Vaqué.

Los poetas que no fueron tiene blog propio: <http://thepoetswheneverwere.blogspot.com/>

Visitem la ludoteca

Visitamos la ludoteca

El propassat dia 7 de juliol, al casal d'estiu de la nostra escola, es va celebrar una representació teatral amb la participació dels alumnes del nostre centre i nens i nenes de la ludoteca municipal de les Corts del carrer Guitard.

El pasado día 7 de julio, en las actividades del centro infantil de verano de nuestra escuela, se celebró una representación teatral con la participación de los alumnos de nuestro centro y niños y niñas de la ludoteca municipal de Les Corts de la calle Guitard.

L'esperit inclusiu i integrador de la nostra escola va tenir la complicitat de l'equip d'educadors de la ludoteca de les Corts i el suport del districte de les Corts.

L'obra és una adaptació lliure del conte d'*Abbi Yuyu*, de Cesc Serrat, i va estar dirigida (muntatge i escenificació) per Elisabeth Ulibarri, contacontes que ja ha col·laborat en diverses ocasions amb el nostre centre. També va tenir la col·laboració de Marco Henríquez, musicoterapeuta, que va fer-ne el muntatge musical.

En paraules de la directora, la representació de l'obra es va programar en funció de diferents objectius:

El espíritu inclusivo e integrador de nuestra escuela tuvo la complicitad del equipo de educadores de la ludoteca de Les Corts y el apoyo del distrito de Les Corts.

La obra es una adaptación libre del cuento de *Abbi Yuyu*, de Cesc Serrat, y estuvo dirigida (montaje y escenificación) por Elisabeth Ulibarri, cuentacuentos que ya ha colaborado en varias ocasiones con nuestro centro. También contó con la colaboración de Marco Henríquez, musicoterapeuta, que realizó el montaje musical.

En palabras de la directora, la representación de la obra se programó en función de diferentes objetivos:

Objectiu integrador

"La feina compartida amb la ludoteca afavoreix que els infants d'Esclat desenvolupin una activitat en un entorn de normalitat, i alhora els infants de la ludoteca tenen l'oportunitat de veure els nens d'Esclat com una part normal de la seva realitat".

Estimular l'experiència sensitiva

"Les limitacions dels infants d'Esclat sovint els impedeixen accedir a estímuls sensorials que obren finestres al món, i cal apropar-los als infants de la ludoteca..."

Afavorir l'experiència emocional

"En qualsevol narració, i sobretot quan treballes amb nens molt petits o amb discapacitats, es fa molt necessària una narració paral·lela d'emocions; l'alegria, la tristesa, la por, la preocupació, la sorpresa..."

Objetivo integrador

"El trabajo compartido con la ludoteca favorece que los niños de Esclat desarrollen una actividad en un entorno de normalidad, y a la vez los niños de la ludoteca tienen la oportunidad de ver a los niños de Esclat como una parte normal de su realidad".

Estimular la experiencia sensitiva

"Las limitaciones de los niños de Esclat a menudo les impiden acceder a estímulos sensoriales que les abren ventanas al mundo, y hay que acercarlos a los niños de la ludoteca..."

Favorecer la experiencia emocional

"En cualquier narración, y sobre todo cuando trabajas con niños muy pequeños o con discapacidades, se hace muy necesaria una narración paralela de emociones; la alegría, la tristeza, el miedo, la preocupación, la sorpresa..."

L'Alba i en Joan en un moment de la representació.

Per una estona, l'escola es va convertir en un teatre infantil.

Fomentar l'experiència narrativa

"El repte del muntatge d'una obra de teatre és sempre il·lusionant, obre les portes a abocar-hi la imaginació, la tècnica, qualsevol recurs és bo, i mentre es munta és altament variable, però ha de desembocar en un muntatge narratiu molt ben estructurat, cadascú ha de fer la seva feina en el moment adient i en el lloc adient. El resultat final de l'obra de teatre esdevé quelcom força rígid i ordenat, després de la disbauxa i la creació desenfrenada vénen la calma i l'ordre".

Ajudar la superació d'un repte

"Fer un muntatge com el que es proposa és, per a tots els participants, una experiència de creixement personal i, per tant, una invitació a cercar nous reptes i sentir-se capaços de superar-los, i això val tant per a tots els infants participants, tant d'Esclat com de la ludoteca, com per als adults, que conduïrem i compartirem aquesta experiència amb ells".

Però abans de la representació de l'obra es van programar activitats prèvies, trobades entre els responsables de tots dos centres i la directora de l'obra.

- El primer dia es va llegir el conte per a tots els infants i adults que participaven en el desenvolupament del projecte. Es van crear alhora grups de treball mixtos (alumnes d'Esclat i nens i nenes de la ludoteca).

Fomentar la experiencia narrativa

"El reto del montaje de una obra de teatro es siempre ilusionante, abre las puertas a abocar la imaginación, la técnica, cualquier recurso es bueno, y mientras se monta es altamente variable, pero tiene que desembocar en un montaje narrativo muy muy estructurado, cada cual tiene que hacer su trabajo en el momento adecuado y en el lugar adecuado. El resultado final de la obra de teatro llega a ser algo bastante rígid y ordenado, después del desenfreno y la creación desordenados vienen la calma y la tranquilidad".

Ayudar a la superación de un reto

"Hacer un montaje como el que se propone es, para todos los participantes, una experiencia de crecimiento personal y, por lo tanto, una invitación a buscar nuevos retos y sentirse capaces de superarlos, y esto vale tanto para todos los niños participantes, tanto de Esclat como de la ludoteca, como para los adultos, que conduciremos y compartiremos esta experiencia con ellos".

Pero antes de la representación de la obra se programaron actividades previas, encuentros entre los responsables de los dos centros y la directora de la obra.

- El primer día se leyó el cuento para todos los niños y adultos que participaban en el desarrollo del proyecto. Se crearon a la vez grupos de trabajo mixtos (alumnos de Esclat y niños y niñas de la ludoteca).

- El segundo día se empezó a elaborar el decorado a partir de materiales diversos (material textil, papeles) con la técnica del collage.

Per tal de fer l'activitat es van crear diferents jocs: jocs amb aigua, joc simbòlic, jocs sensorials i musicals, etc. Aquests jocs de quotidianitat ens van permetre veure com es desenvolupaven els nens fent tasques quotidianes conjuntament, i d'aquesta manera poder triar les que es poguessin ajustar millor al conte (en principi necessitem tres protagonistes).

A partir d'aquestes jornades inicials vam començar el segon bloc, que es va anomenar d'organització, ritme i preinterpretació. Amb aquests jocs d'organització i ritme s'intentava aconseguir que els infants aprenguessin a moure's en un espai concret sense atabalar-se, alhora que prenien consciència de l'espai i s'acostumaven a moure's junts amb un cert ordre i a respectar unes pautes marcades amb agilitat, que també ens servien per estimular la seva creativitat i la capacitat d'incorporar-la dins d'una activitat molt pautada com és una obra de teatre.

- El tercer dia es van recuperar els exercicis que vam considerar més oportuns del segon dia per començar a triar les accions que utilitzaríem el dia de l'obra: combinar les activitats triades amb el guió, que ja s'hauria de començar a treballar. I, finalment, fer la construcció del monstre Abbi Yuyu i finalitzar els decorats de l'obra.

La representació del conte es va celebrar a les instal·lacions de l'escola Esclat amb la participació de nens i nenes dels dos centres i amb la col·laboració dels educadors de les dues entitats. Pares i mares dels infants participants van assistir a la representació. Creiem que l'obra va ser un encert per a tots: nens i nenes, professorat i famílies. Els familiars dels protagonistes ens consta que van valorar molt i molt l'esforç d'Elisabeth Ulibarri (directora de l'obra) i de Marco Enríquez (musicoterapeuta que va desenvolupar tot el muntatge musical fent servir instruments de vent: clarinet i saxo baríton i instruments de percussió).

He de donar les gràcies a tot l'equip de la Ludoteca Guítard-Les Corts, encapçalat pel coordinador director, Jordi Garcia, i a tot l'equip de professors del casal d'estiu del Centre Esclat. T

L'obra és una adaptació lliure del conte d'Abbi Yuyu, de Cesc Serrat, i va estar dirigida per Elisabeth Ulibarri. També va tenir la col·laboració del musicoterapeuta Marco Enríquez, que va fer-ne el muntatge musical.

- El segundo día se empezó a elaborar el decorado a partir de materiales varios (material textil, papeles) con la técnica del collage.

Para hacer la actividad se crearon diferentes juegos: juegos con agua, juego simbólico, juegos sensoriales y musicales, etc. Estos juegos de cotidianidad nos permitieron ver cómo se desarrollaban los niños realizando tareas cotidianas conjuntamente, y de este modo poder elegir las que se pudieran ajustar mejor al cuento (en principio necesitamos tres protagonistas).

A partir de estas jornadas iniciales empezamos el segundo bloque, que se denominó de organización, ritmo y preinterpretación. Con estos juegos de organización y ritmo se intentaba conseguir que los niños aprendieran a moverse en un espacio concreto sin agobiarse, a la vez que tomaban conciencia del espacio y se acostumbraban a moverse juntos con un cierto orden y a respetar unas pautas marcadas con agilidad, que también nos servirían para estimular su creatividad y la capacidad de incorporarla dentro de una actividad muy pautada como es una obra de teatro.

- El tercer día se recuperaron los ejercicios que consideramos más oportunos del segundo día para empezar a elegir las acciones que utilizaríamos el día de la obra: combinar las actividades elegidas con el guión, que ya se tendría que empezar a trabajar. Y, finalmente, hacer la construcción del monstruo Abbi Yuyu y finalizar los decorados de la obra.

La representación del cuento se celebró en las instalaciones de la escuela Esclat, con la participación de niños y niñas de los dos centros y con la colaboración de los educadores de las dos entidades. Padres y madres de los niños participantes asistieron a la representación. Creemos que la obra fue un acierto para todos: niños y niñas, profesorado y familias. Los familiares de los protagonistas nos consta que valoraron mucho el esfuerzo de Elisabeth Ulibarri (directora de la obra) y de Marco Enríquez (musicoterapeuta que desarrolló todo el montaje musical usando instrumentos de viento: clarinete y saxo barítono e instrumentos de percusión).

Debo dar las gracias a todo el equipo de la ludoteca Guítard-Les Corts, encabezado por su coordinador-director, Jordi Garcia, y a todo el equipo de profesores del centro infantil de verano de Esclat. T

La obra es una adaptación libre del cuento de Abbi Yuyu, de Cesc Serrat, y estuvo dirigida por Elisabeth Ulibarri. También contó con la colaboración del musicoterapeuta Marco Enríquez, que realizó el montaje musical.

Documental sobre discapacitat i totalitarismes

El documental *Diferents* aborda la discriminació que van patir les persones amb discapacitat intel·lectual o amb problemes de salut mental en dos règims totalitaris: l'Alemanya nazi i l'Espanya franquista.

El documental, dirigit per Laura González, dura 47 minuts i es va produir el 2010 amb el suport del Memorial Democràtic de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, la Fundació TMB i el Grup Caliu, entitat no lucrativa que treballa des de fa 20 anys per millorar la qualitat de vida de les persones amb discapacitat intel·lectual.

El treball ajuda a entendre, mitjançant reflexions d'experts i testimonis, com una discriminació orquestrada i silenciada pels règims nazi i franquista ha condicionat després la discriminació que continuen patint encara ara les persones amb discapacitat intel·lectual o amb malalties mentals.

Diferents, a banda d'un treball de reflexió sobre la memòria històrica, també és un document de sensibilització per a la societat, per trencar mites, prejudicis i estereotips, per canviar actituds que promoguin un canvi social inclusiu i igualitari.

La iniciativa del documental *Diferents* va sorgir fa tres anys arran que un grup de persones amb discapacitat intel·lectual de l'entitat van recórrer diferents espais de memòria de la Guerra Civil (trinxeres, refugis, bateries, pobles bombardejats, etc.) per exercir el dret a recuperar la seva memòria històrica.

Aquesta singular experiència col·lectiva va despertar l'interès per conèixer i denunciar el tractament que van tenir les persones amb discapacitat intel·lectual en determinats períodes històrics, començant el recorregut durant el nazisme alemany (quan es van produir les pràctiques eugenèsiques més extremes) i durant la dictadura franquista a l'Estat espanyol (que va exercir pràctiques de segregació contra les persones amb discapacitat intel·lectual i amb problemes de salut mental).

Una motivació i inspiració en el desenvolupament del procés creatiu del documental, que va durar 14 mesos, va ser el coneixement del treball realitzat pel Memorial de Hadamar, a Hessen (Alemanya). Membres del Grup Caliu el van visitar i van poder admirar-hi la tasca desenvolupada des de l'any 1953 per a la recuperació de la memòria històrica del col·lectiu de persones amb discapacitat i problemes de salut mental a l'època nazi. **T**

L'Alemanya nazi i l'Espanya franquista van discriminar les persones amb discapacitat. És important recuperar també aquesta part de la memòria històrica.

La Alemania nazi y la España franquista discriminaron a las personas con discapacidad. Es importante recuperar también esta parte de la memoria histórica.

Documental sobre discapacidad y totalitarismos

El documental *Diferents* aborda la discriminación que sufrieron las personas con discapacidad intelectual o con problemas de salud mental en dos regímenes totalitarios: la Alemania nazi y la España franquista.

El documental, dirigido por Laura González, dura 47 minutos y se produjo en 2010 con el apoyo del Memorial Democrático de la Generalitat, el Ayuntamiento de Barcelona, la Fundación TMB y el Grupo Caliu, entidad no lucrativa que trabaja desde hace 20 años para mejorar la calidad de vida de las personas con discapacidad intelectual.

El trabajo ayuda a entender, mediante reflexiones de expertos y testigos, cómo una discriminación orquestrada y silenciada por los regímenes nazi y franquista ha condicionado después la discriminación que siguen sufriendo todavía las personas con discapacidad intelectual o con enfermedades mentales.

Diferents, además de un trabajo de reflexión sobre la memoria histórica, también es un documento de sensibilización para la sociedad, para romper mitos, prejuicios y estereotipos, para cambiar actitudes que promuevan un cambio social inclusivo e igualitario.

La iniciativa del documental *Diferents* surgió tres años atrás cuando un grupo de personas con discapacidad intelectual de la entidad recorrieron diferentes espacios de memoria de la Guerra Civil (trincheras, refugios, baterías, pueblos bombardeados, etc.) para ejercer el derecho a recuperar su memoria histórica.

Esta singular experiencia colectiva despertó el interés para conocer y denunciar el tratamiento que tuvieron las personas con discapacidad intelectual en determinados periodos históricos, empezando el recorrido durante el nazismo alemán (cuando se produjeron las prácticas eugenésicas más extremas) y durante la dictadura franquista en el Estado español (que ejerció prácticas de segregación contra las personas con discapacidad intelectual y con problemas de salud mental).

Una motivación e inspiración en el desarrollo del proceso creativo del documental, que duró 14 meses, fue el conocimiento del trabajo realizado por el Memorial de Hadamar, en Hessen (Alemania). Miembros del Grupo Caliu lo visitaron y pudieron admirar la tarea desarrollada desde el año 1953 para la recuperación de la memoria histórica del colectivo de personas con discapacidad y problemas de salud mental en la época nazi. **T**

Sopar solidari de l'Associació Catalana de la Síndrome de Rett

El proper 21 d'octubre de 2011 l'Associació Catalana de la Síndrome de Rett va celebrar el sopar solidari que organitza anualment. En aquesta ocasió, la 12a edició, els beneficis del sopar han anat a Esclat, en el marc del conveni de col·laboració signat entre ambdues associacions.

Ens vam aplegar prop de 250 persones, entre famílies, amics i representants de les administracions i del món de la medicina. Cal destacar l'assistència de Jaume Estany, gerent del Consorci Sanitari de Barcelona; Esther Capella, gerent de l'Institut Municipal de Persones amb Discapacitat; Glòria Renom, diputada al Parlament de Catalunya per CiU; la doctora Mercè Pineda, neuròloga i investigadora de la síndrome de Rett; la doctora Doris Huerta, genetista en cap del grup del doctor Esteller, de l'Institut d'Investigació Biomèdica de Bellvitge; Josep Guardit, notari de Vilafranca del Penedès, i Joan Miquel Becerra, notari de Barcelona.

Després dels parlaments de les personalitats i un cop finalitzat el sopar, es va dur a terme un sorteig de diferents articles que havien donat més de 35 empreses col·laboradores, la qual cosa va fer possible que la recaptació del sopar augmentés encara més. Des d'aquí volem agrair a totes les persones i organitzacions que hi han participat i també a l'Associació Catalana de la Síndrome de Rett aquesta iniciativa a favor d'Esclat. Moltes gràcies. **T**

Cena solidaria de la Asociación Catalana del Síndrome de Rett

El pasado 21 de octubre de 2011 la Asociación Catalana del Síndrome de Rett celebró la cena solidaria que organiza anualmente. En esta ocasión, la 12 edición, los beneficios de la cena han ido a Esclat, en el marco del convenio de colaboración firmado entre ambas asociaciones.

Nos reunimos cerca de 250 personas, entre familias, amigos y representantes de las Administraciones y del mundo de la medicina. Hay que destacar la asistencia de Jaume Estany, gerente del Consorcio Sanitario de Barcelona; Esther Capella, gerente del Instituto Municipal de Personas con Discapacidad; Glòria Renom, diputada en el Parlamento de Cataluña por CiU; la doctora Mercè Pineda, neuróloga e investigadora del Síndrome de Rett; la doctora Doris Huerta, genetista jefa del grupo del doctor Esteller, del Instituto de Investigación Biomédica de Bellvitge; Josep Guardit, notario de Vilafranca del Penedès, y Joan Miquel Becerra, notario de Barcelona.

Después de los parlamentos de las personalidades y una vez finalizada la cena, se llevó a cabo un sorteo de diferentes artículos que habían donado más de 35 empresas colaboradoras, lo cual hizo posible que la recaudación de la cena aumentara aun más. Desde aquí queremos agradecer a todas las personas y organizaciones que han participado y también a la Asociación Catalana del Síndrome de Rett esta iniciativa a favor de Esclat. Muchas gracias. **T**

gracare
Institució Casald'ajudes tècniques

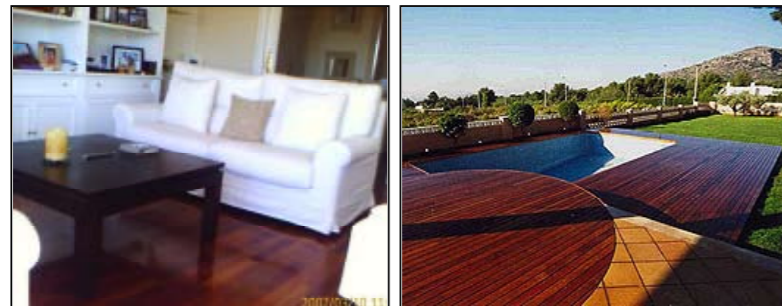
ÀMPLIA EXPOSICIÓ DE PRODUCTES

- Cadires de rodes:
  - Manuals
  - Elèctriques
- Llits i mobiliari adaptat a la llar
- Grues de transferència
- Caminadors i bastons
- Ajudes de bany:
  - Cadires
  - Barres
- Servei d'adaptació de productes.

- Línea infantil:
  - Cadires de rodes
  - Caminadors
  - Trones
- Coixins i matalassos anti-escates
- Ajudes per les activitats domèstiques:
  - Ajudes menjar
  - Ajudes vestir
- Ajudes per a la comunicació
- Adaptació de vivendes
- Servei d'assistència tècnica.

C/ Entença n° 165, 08029 Barcelona - Tel. 93 490 26 29 • Avinguda Jacquard 64, 08222 Terrassa - Telf: 93 736 25 49 • www.gracare.com

PARQUETS MAESTRE

Subministrament, instal·lació i restauració de tot tipus de PARQUET
Més de 35 anys d'experiència
Exposició:
Avda. Generalitat 61
08840 Viladecans
Barcelona
Tel: 93-6581083
Fax: 93-6584189
E-mail: jordig2001@yahoo.es

CANTÀBRICO
LA CUINA CASOLANA
Servei exclusiu a grans col·lectivitats
Tolrà, 9 i 11 - 08032 BARCELONA - Tel. 93 358 56 01

SERVIM A:

ASOCIACIÓN SAN GUILLERMO
CENTRES FASIA
ESCOLA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT
ESCOLA BARCANOVA
ESCOLA GUIMBARDA
ASSOCIACIÓ REL
ESCOLA CARRILET
CENTRES ESCLAT I ESCLAT 2

**ESPECIALITZATS EN
CENTRES ESCOLARS**

INFRANOR
Spain, S.L.U.

Variadores y servomotores

**Control de movimientos
con rapidez y precisión**

Occitània, 24
08911 Badalona (Barcelona)
Tel: 93 460 16 31
Fax: 93 399 96 08
e-mail: infranor@infranor.es
web: www.infranor.es

T-asiste
ASSISTÈNCIA A DOMICILI
HOSPITALÀRIA I RESIDENCIAL

Tercera edat
Assistència domiciliaria
Perruqueria, pedicura i manicura a domicili

Discapacitats
Atenció a persones amb discapacitats
Acompanyaments a colònies i excursions
Acompanyaments hospitalaris

Atenció a la infància
Cangurs

Tasques domèstiques
Neteja, planxa, compra, cuina

MERCHANSERVIS, S.A. Dep Assistencial
T-asiste
Carrer dels Motors, 150 - 08038
BARCELONA Telf. 93-432.97.97
teasiste@merchanservis.com

ASSISTÈNCIA 24 HORES, 365 DIES A L'ANY
TRUQUI PER INFORMAR-SE

ROK
SOLUCIONS S.L.U.

Passeig d'Olot 28 GIRONA
Tel.Fax: 972 240932 Mòbil: 610256565
e-mail: rok.soluciones@gmail.com

EQUIPAMENTS DE MOBILIARI ESPECIALITZAT
EQUIPAMENT INTEGRAL DE COL·LECTIVITATS

Residències geriàtriques - Casal per a gent gran - Centres de dia - Centres ocupacionals - Escoles d'adults - Biblioteques - Residències i habitatges per a persones amb disminucions

Fa molts anys que aportem la nostra experiència en aquest tipus de moblament, millorant la qualitat de vida dels seus usuaris

**SOL·LICITEU PRESSUPOSTOS
SENSE COMPROMÍS**

J. GUZMAN
AJUDES TÈCNiques I ORTOPÈDIA S.L.

Visite nuestra tienda online: www.ortopediaguzman.com

Sillas de ruedas Taller propio Vida diaria	Ayudas movilidad Camas Ortopedia Técnica	Material antiescaras Grúas Asientos y respaldos especiales	Rehabilitación Material de baño Alquiler
--	--	--	--

ASESORAMIENTO SOBRE:

- Ayudas Cat Salut (centro dispensador)
- Ayudas PUA
- Eliminación barreras arquitectónicas
- Adaptación del automóvil
- Disponemos de un equipo profesional para asesorarle sobre las soluciones/ayudas más adecuadas para resolver sus problemas de movilidad o autonomía

Venga a conocerlos en nuestra nueva exposición de Les Corts

Horario de atención al público
Lunes a Viernes 9:30 a 13:30 y de 16 a 20
Sábado de 9:30 a 13:30

C/ María Barrientos, 7-9 • 08028 Barcelona (Les Corts)
Teléfono: 93.411.15.96 • **Fax:** 93.339.39.30
www.jgayudas.com • info@jgayudas.com

CENTRO ESPECIAL DE EMPLEO / CENTRE ESPECIAL DE TREBALL

esclatec

DECLARADO DE UTILIDAD PÚBLICA / DECLARAT D'UTILITAT PÚBLICA

Adaptamos nuestros productos a sus necesidades / Adaptem els nostres productes a les seves necessitats
Departamento I+D+I propio / Departament d'R+D+I propi

www.esclatec.com

Mercar: carretons d'anar a comprar motoritzats.
Carritos de compra motorizados.

 esclat
associació pro persones amb paràlisi cerebral

 esclatec
centre especial de treball

Plaça Guinardó 8,
08041 Barcelona
tel. 93 433 40 66
esclatec@esclatec.com
www.esclatec.com

Nuestros productos

- Silla de ruedas electrónica 4x4
- Silla electrónica omnidireccional
- Carrito de la compra motorizado
- AGV vehículos filoguiados

Els nostres productes

- Cadira de rodes 4x4
- Cadira de rodes omnidireccional
- Carretó de la compra motoritzat
- AGV vehicles filoguiados